

закона, а не упутстава централне власти. На један шири и потпунији начин, локална самоуправа би могла да се одреди и као „израз тежње и права људи да, више или мање, самостално управљају пословима своје заједнице, односно представља скуп органа локалног карактера који се баве остваривањем локалних функција и над чијим надзором централни органи имају више или мање утицаја“.Из ових бројних дефиниција локалне самоуправе могу да се изведу и њене опште карактеристике или обележја по којима се препознаје и разликује од других облика територијалне организације или децентрализације. Тако се узима да свака локална самоуправа има углавном следеће елементе: а) становништво заједнице које управља локалним пословима, непосредно или преко изабраних органа које контролишу или према њима имају друга средства утицаја; б) самоорганизовање или постојање изабраног представничког тела од стране грађана које има нормативна овлашћења којима уређује односе битне за постојање заједнице и њену самосталност; в) могућност и право представничког тела да образује органе и установе на локалном нивоу; г) самосталност локалне власти у одређивању и утврђивању материјално-финансијских средстава, односно прихода и д) оцену законитости рада локалних органа од стране централних органа.

2. ПОРЕКЛО И РАЗВИТАК ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ

Локална самоуправа у данашњем смислу потиче од првих, раних европских градова који се помињу још у XI веку и нешто касније, нарочито током XIV и XV века. Ти рани средњовековни градови су се борили и изборили за своју самосталност тако што су од владара разним повељама и другим актима добили статус слободних градова. Прва таква повеља која помиње и признаје слободе и обичаје градова је чувена Magna carta libertatum у Енглеској. Зато се с правом тврди да је Енглеска колевка локалне самоуправе јер од тада у њој, али и континенту (Француској, данашњој Италији нпр. у Фиренци, Венецији и др. или на нашем простору у Дубровнику) ничу слободни градови као језгро будуће модерне локалне заједнице. Ти средњовековни градови доживљавају снажну привредну експанзију, захваљујући процвату занатства, трговине и мануфактурне производње, па се тако као трговачко-занатски градови појављују као претече модерних индустријских и капиталистичких градова. Овакав град постаје најважније тржиште и средиште привредне, трговачке и занатске активности али и шире, епицентар друштвеног, културног и религиозног живота државе, што је наговестило епоху доминације